

Vogel HVO 1.083 vraagt asiel aan

Het is voorjaar 2001 en langs de kust van Lithouwen is het een komen en gaan van Zilvermeeuwen die hun pas uitgekomen jongen in de duinen moeten grootbrengen. Gelukkig is de voedzame zee dichtbij en komen pa en moe iedere tien minuten met een hapje visjes en kreeftjes hun jongen bezoeken. Feilloos weten ze tussen honderden andere nesten hun jongen elke keer weer te vinden. De jongen groeien als kool en zullen spoedig het luchtruim kiezen, weg van alle gevaren op het strand, daar is je leven minder zeker dan in de lucht.

Enkele dagen voor het uitvliegen komen grote wezens de veilige kolonie binnenlopen. Het zijn mensen van de Ringen brigade. Ze hebben niets op hun kerfstok maar willen graag een aantal jongen voorzien van een voering. Het is dan leuk en leerzaam om later te kunnen vertellen waar een ieder is gebleven. Op zich kan dit geen kwaad, al loop je wel je leven lang met zo'n ring om je poot. Soms wel eens lastig, je zit vaak vast in het zeewier en elk zandkorreltje irriteert je poot.

De dag van uitvliegen en dus op eigen benen staan is aangebroken ... als een sein uit het niets verlaten alle jongen het strand en begeven zich schommelend en stuiterend in de zeelucht. Enkele dieren lukt het niet waarvoor ze geschapen zijn en verdwijnen in de golven. Grote groepen vliegen rond en de tijd nadert om uit te vliegen naar andere gebieden. De reis richting Noordzee wordt ingezet.

Langs de kustlijn van de Baltische Zee komt Polen in zicht. Op vaste plaatsen verzamelen zich duizenden vogels om de volgende dag weer uitgerust te kunnen vertrekken. Na de gehele Duitse kust en dus een paar duizend kilometer komen de eersten aan op de Wadden eilanden. Een waarlijk eldorado voor zeevogels. Grote groepen volgen de kustlijn en enkelen trekken land inwaarts. Ze volgen de stroom van de brede rivieren en hebben de grote zee achter zich gelaten. Daar is ook ruim voldoende voedsel te vinden maar ook andere gevaren. Hoogspanningskabels hebben duizenden vogels het leven gekost ...

Het is in het vroege voorjaar 2003, twee kinderen staan voor m'n deur met een gewonde Meeuw. In een met gras gevuld doosje ligt een zielig hoopje vogel, gevonden langs de dijk. Na onderzoek blijkt het een oude botbreuk in de opperarm. Een stuk afgestorven bot steekt uit de oude wond. Het dier moet al zeker een maand hiermee rond gezeuld hebben. De vogel pikt nog heftig van zich af, een teken dat het nog niet toe is aan euthanasie. Ik besluit tot een amputatie van de vleugel ook mede door de stralende kinderogen die een dier hebben gered.

De operatie is volgens het boekje verlopen en de meeuw rent de volgende dag rond tussen alle andere dieren in dit asiel. Voor ik het dier had losgelaten, had ik de lastige pootring verwijderd en opgeborgen als aandenken. De vogel rende tussen de poten door van de schapen en geiten om een stuk brood te bemachtigen. Het lukte het dier om zelfs van het gulzige varken het brood uit de bek te pikken. Zo te zien was het dier in z'n sas.

Het is maart 2003 en de meeuw is gestorven ... in een hoekje is het stil ingeslapen. Misschien heeft het dier gedacht ... dit is geen vogel leven. Als ik niet meer kan vliegen is mijn leven als vogel waardeloos ...

Nu zit ik met een vogelring in m'n hand ... 2001.MUS.KAUNAS.LITHUANIA.HVO 1.083.
Vogel afgemeld ...

Roel Weites

Skukuza